

den ærede sidste Taler vil jeg gerne sige, at naar han for sit Vedkommende var ængstelig for at gaa til disse stadige Ændringer i vor kommunale Skattelovgivning, synes dette mig fuldkommen forkert. Det forekommer mig, at det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en Inkonsekvens derved, at han samtidig med at kræve, at der skulde være en permanent Lovgivning med Hensyn til det skattemæssige Grundlag for Kommunerne, udkastede en helt ny Tanke, idet han henstillede, om der ikke var Mulighed for en Ordning med en 3-aarig Gennemsnitsindtægt. Med Hensyn til det Punkt, jeg omtalte før: at der er Mennesker, som har en stor Formue, men som ikke betaler Skat, mente det ærede Medlem, at man kunde indføre en ny Regel, hvilket beviser, at det er ganske umuligt at lave en permanent Lovgivning og blive staaende paa den. Det gælder ikke mindst indenfor de kommunale Omraader, hvor Udviklingen foregaar fra Aar til Aar, at man maa være opmærksom paa Forholdene, som de udvikler sig, og lovfæste disse Forhold, efterhaanden som de vinder frem.

Skønt ogsaa jeg beklager, at man ikke har villet gaa ind paa en mere vidtgaende Revision af den kommunale Skattelovgivning, vil jeg dog, da man, som jeg sagde før, ganske sikkert venter paa denne Lov ude omkring, og da jeg erkender, at der er foreslaaet adskillige Forbedringer i teknisk Henseende, i Lighed med andre Ordførere paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Det viser sig, at Ministeriet ikke har delt den Trang til Bevægelighed, som har fundet Udtryk i Folketinget; jeg forstod ogsaa paa den ærede Ordfører for Venstre, at han i og for sig var tilfreds med det bestaaende, idet han sagde, at Skatteloven af 1903 havde vist sig at give tilstrækkelig Bevægelsesfrihed. Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds bestred dette, og jeg er enig med ham i, at Skatteloven ikke giver tilstrækkelig Bevægelsesfrihed. Men Behandlingen i Folketinget og Forholdene i det hele giver mig ikke Haab om, at man skulde naa til en Ændring. Derfor skal jeg, som sagt, nøjes med at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Ellinger: I Anledning af de Udtalelser, der er faldet om Formueskat som eventuel Kommuneskat, vil jeg gøre den Bemærkning til en Begyndelse, at hvis man indførte kommunal Formueskat, maatte man i alt Fald gaa til en Nedsættelse af

Statsformueskatten, for vi er ganske overordentlig højt oppe med Formuebeskatning, og der gaar med denne høje Formueskat store Samfunds- og Skønhedsværdier tabt. Man maa altsaa, hvis vi skal have en Formueskat til Kommunen, foretage en Nedsættelse af Formueskatten til Staten, om ikke alt for meget skal gaa tabt.

I øvrigt er det, der kalder mig frem, nogle Udtalelser af det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebøl), og det er naturligvis hans Udtalelser om Erhvervsskatten. Jeg kan indrømme, at flere af de Tal, som det ærede Medlem nævnte, havde Interesse, vel at mærke, hvis man stod paa ganske bar Bund, hvis vi stod overfor det Spørgsmaal: Skal vi indføre Erhvervsskat eller ikke? Det ærede Medlems Betragtninger var derfor paa deres Plads, hvis man ikke havde en Erhvervsskat, men ikke fuldt saa meget, naar vi har den. Det ærede Medlem talte om Folk, der udefra flyttede herind, f. Eks. gamle Pensionister, og sagde, at det hed sig, at de flyttede til København, men det var i Virkeligheden til Frederiksberg. Nu vil jeg for det første bemærke, at gamle Pensionister ikke er de bedste Skatteydere, en Kommune kan faa. Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at det var i de gode, gamle Dage, de flyttede til Frederiksberg; nu flytter de lige saa godt til København, som efterhaanden er blevet saa stor, og til andre Kommuner i Københavns Nærhed, men ikke særlig til Frederiksberg. Jeg gad ogsaa vide, hvor de egentlig skulde flytte hen, for der er jo det mærkelige, at man samtidig med, at man taler om, at Frederiksberg er en Skattelykommune — denne gamle og meget forkerte Betegnelse kom ogsaa en Gang, om end lidt mindre højmålt, frem hos det ærede Medlem —, bebrejder Frederiksberg Kommune, at der er bygget for lidt i Kommunen. Nej, Forholdet er saaledes, som jeg her har sagt, og man kan i det hele ikke tale om Skattelykommune for Frederiksbergs Vedkommende. Man maa ogsaa huske paa, at de Mennesker, som ikke bor i en Kommune som f. Eks. København, men lad os sige bor i en Landkommune, heller ikke har de mange Goder, som denne store Kommune indretter for sine Beboere. Jeg tænker f. Eks. paa Belysning, Brolægning og mange andre kommunale Goder. Dertil kommer, at en Kommune maa have Lov til at indrette sig mere sparsommeligt med Hensyn til de kommunale Goder, den byder sine Borgere, end en anden Kommune maaske finder det rigtigt at gøre. Lad os f. Eks. sige, at Københavns Kommune maaske indretter mange